

ΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Δημήτριος Χατζόπουλος
Πρέσβης της Ελληνικής Δημοκρατίας στο Περού

ΘΑ ΣΩΘΟΥΝ ΟΙ ΔΑΝΕΙΣΤΕΣ, ΟΧΙ Η ΕΛΛΑΔΑ

Την 14^η Ιουλίου, η εφημερίδα “El Comercio” είχε ως τίτλους “Grecia acepta rescate mucho mas drastico-La Union Europea rescata a Grecia y la pone bajo tutela” (Η Ελλάδα δέχεται πολύ πιο δραστική διάσωση-Η Ευρωπαϊκή Ένωση διασώζει την Ελλάδα και την θέτει υπό κηδεμονία).

Στην ουσία, πρόκειται μάλλον για τη σωτηρία των δανειστών (και όχι της Ελλάδος), με δρακόντεια (και όχι απλώς δραστικά) μέτρα σε βάρος του λαού, ο οποίος τίθεται υπό την επικυριαρχία (και όχι απλώς την κηδεμονία) των δανειστών.

Τα πρώτα δύο δάνεια, από το 2010, συνολικού ύψους 240 δισεκατομμυρίων ευρώ, που είχαν ήδη επιβάλει περιορισμούς στην εθνική κυριαρχία, τα αποπληρώνει ήδη ο ελληνικός λαός, και θα συνεχίσει για πολλά χρόνια, με την καταβολή τόκων δισεκατομμυρίων ευρώ ετησίως. Οι δανειστές έχουν κάνει μια πολύ επωφελή επένδυση των χρημάτων τους, πάνω από τα νόμιμα τραπεζικά επιτόκια.

Σύμφωνα με την εφημερίδα “Financial Times”, από τα 88,5 δισεκατομμύρια ευρώ της νέας συμφωνίας, που θα χρειαστούν για να καλυφθούν οι δημοσιονομικές ανάγκες της Ελλάδος μέχρι τον Δεκέμβριο 2018, τα 25 δισεκατομμύρια ευρώ θα πάνε κατευθείαν στο τραπεζικό σύστημα και τα υπόλοιπα στην εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους. Αντί να δοθούν κίνητρα για ανάπτυξη και καλύτερη δυνατότητα εξυπηρέτησης του χρέους, επιβάλλονται αναγκαστικά μέτρα ύψους 12 δισεκατομμύρια ευρώ, που θα βυθίσουν περισσότερο το επίπεδο διαβίωσης του λαού, ενώ θα οδηγήσουν την οικονομία σε μεγαλύτερη ύφεση. Επιπλέον, η Ελλάδα αναλαμβάνει να συμβάλει στη συμφωνία με άλλα 2 δισεκατομμύρια ευρώ, που θα προέλθουν από ιδιωτικοποιήσεις, και με 4,5 δισεκατομμύρια ευρώ που θα προέλθουν από πρωτογενή πλεονάσματα του προϋπολογισμού, ενώ θα υποθηκεύσει, μέσω ενός νέου ειδικού Ταμείου, δημόσια περιουσία ύψους 50 δισεκατομμύρια ευρώ.

Τα νέα μέτρα, τα οποία πνίγουν την οικονομία και τους ανθρώπους, ευρίσκουν τον μέσο Έλληνα πολίτη εξαντλημένο, μετά από 5 χρόνια συνεχούς αφαιμάξης του εισοδήματός του, το οποίο έχει μειωθεί μέχρι και 60%. Περίπου 1.500.000 πολίτες είναι άνεργοι, 400.000 επιχειρήσεις έχουν κλείσει, τα ασφαλιστικά ταμεία έχουν διαλυθεί, 350.000 επιστήμονες και ειδικευμένοι επαγγελματίες μετανάστευσαν στο εξωτερικό, ενώ η χώρα μετρά 3 εκατομμύρια νεόπτωχους, εξαιτίας της κρίσης.

Οι δραματικές θυσίες του ελληνικού λαού, επί 5 χρόνια, δεν μετουσιώθηκαν σε αναπτυξιακές προοπτικές ή ελπίδες οικονομικής ανάκαμψης, εξαιτίας λανθασμένων οικονομικών συνταγών από τους πιστωτές, όπως ορισμένοι από αυτούς έχουν δημοσίως παραδεχτεί. Με την έναρξη της ελληνικής κρίσης, το 2010, το εξωτερικό χρέος της χώρας ήταν 120% του ΑΕΠ, ενώ πέντε χρόνια μετά, και ύστερα από δρακόντεια μέτρα και οικονομικές θυσίες, αντί να μειωθεί, ξεπέρασε ήδη το 180%. Τα δάνεια από το 2010 ανακυκλώνουν και αυξάνουν το χρέος, χωρίς να βοηθούν καθόλου το λαό ή την εθνική οικονομία, η οποία, τα τελευταία 5 χρόνια, έχει χάσει το 25% του ΑΕΠ της.

Όταν η Ελλάδα έγινε το 10^ο μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το 1981, το δημόσιο χρέος ήταν υπό έλεγχο, το ανθρώπινο δυναμικό στο δημόσιο τομέα ήταν σε λογικά πλαίσια και οι ανάγκες για δάνεια ήταν περιορισμένες, ιδίως επειδή είχαν αρχίσει να εισρέουν στη χώρα τα πρώτα ευρωπαϊκά κονδύλια για τη στήριξη της οικονομίας της. Η μη ορθολογική διαχείριση κοινοτικών κονδυλίων, σε συνδυασμό με πολιτικές σκοπιμότητες, συνδικαλιστικές απαιτήσεις

και αυξανόμενες στρατιωτικές αγορές από τις ευρωπαϊκές βιομηχανίες ήταν στη βάση μιας όλο και μεγαλύτερης δανειοδοτικής ανάγκης της χώρας. Η Ελλάδα είχε και έχει μεγάλες πιέσεις να διατηρεί παγκοσμίως ένα από τα μεγαλύτερα ποσοστά στρατιωτικών δαπανών (σε σχέση με το ΑΕΠ της) για νατοϊκούς σκοπούς, αλλά και για τις αμυντικές εθνικές ανάγκες της. Τις δεκαετίες του 80 και 90 (με αποκορύφωμα το 1996, το χρόνο της μεγάλης έντασης στις διμερείς σχέσεις με την Τουρκία) οι αμυντικές αγορές εκτόξευσαν την Ελλάδα στις πρώτες θέσεις του παγκόσμιου πίνακα. Σύμφωνα με στοιχεία που έχουν δημοσιοποιηθεί, από το 1996 οι αμυντικές αγορές (από Γερμανία, Γαλλία και ΗΠΑ) ξεπέρασαν τα 83 δισεκατομμύρια ευρώ.

Τα «εύκολα» δάνεια από τράπεζες της Γερμανίας και της Γαλλίας, από τα τέλη της δεκαετίας του 80, επέστρεφαν αμέσως και σχεδόν στο σύνολό τους στις οικονομίες και βιομηχανίες των δύο χωρών, καθώς χρησιμοποιούνταν είτε για την αγορά αμυντικού υλικού, είτε για την κατασκευή μεγάλων έργων (μετρό, αεροδρόμιο, δρόμοι, ολυμπιακά έργα κ.α.) από εταιρίες των δύο αυτών χωρών, είτε, τέλος, για να ικανοποιηθούν οι υπόλοιπες ανάγκες σε καταναλωτικά αγαθά ή βιομηχανικό εξοπλισμό, και πάλι μέσω εισαγωγών που αναζωογονούσαν τις βιομηχανίες των γνωστών ευρωπαϊκών χωρών.

Στο μεταξύ, χρειάστηκαν νέα δάνεια για τις υποδομές και τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, ενώ χρονοτριβούσε για δύο περίπου δεκαετίες ο πολιτικός κόσμος να προχωρήσει στις αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές στον δημόσιο τομέα (ανθρώπινο δυναμικό, ασφαλιστικά ταμεία, υγεία, εκπαίδευση, φοροεισπρακτικός μηχανισμός κ.α.), κάτω από το βάρος του «εκλογικού κόστους» και τις αυξανόμενες πιέσεις και απαιτήσεις εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων. Η εισαγωγή του ευρώ το 2001 βρήκε την οικονομία ανέτοιμη να αντισταθεί στις αυξητικές πιέσεις των τιμών.

Το σημείο καμπή για το ελληνικό χρέος συνέπεσε με την έναρξη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, το 2007, όταν έγιναν ληξιπρόθεσμα μεγάλα 10ετή και 15ετή δάνεια. Οι ξένες τράπεζες φρόντισαν τότε να μετακυλήσουν το χρέος στον ιδιωτικό τομέα της Ελλάδος, κυρίως στις τράπεζες, οι οποίες, μέχρι τότε, δεν αντιμετώπιζαν πρόβλημα, ανάλογο με εκείνο που είχαν τράπεζες σε άλλες χώρες της Ευρώπης. Για το λόγο αυτό, από τα 240 δισεκατομμύρια ευρώ των δύο πρώτων δανείων, περίπου το 85%-90% διοχετεύθηκε κατευθείαν στο τραπεζικό σύστημα.

Όλες οι χώρες του κόσμου έχουν δημόσιο χρέος, μικρό ή μεγάλο, το δε δημόσιο χρέος των μεγάλων χωρών μετριέται σε τρισεκατομμύρια δολάρια για κάθε μία χωριστά. Η σύγχρονη ιστορία της Ευρώπης τουλάχιστον, έχει οικοδομηθεί πάνω στη διαγραφή των δημόσιων χρεών του παρελθόντος και αυτό το γνωρίζει καλύτερα από όλους η Γερμανία. Το μεταπολεμικό γερμανικό οικονομικό θαύμα κτίστηκε πάνω στην αλληλεγγύη της διεθνούς κοινότητας, η οποία δεν τιμώρησε, ούτε περιθωριοποίησε το λαό της Γερμανίας για διαχειριστικά λάθη ή λανθασμένες επιλογές των ηγετών της, αλλά διέγραψε το χρέος της, της έδωσε αμέριστη οικονομική βοήθεια, μέσω του σχεδίου Marshall, και της επέτρεψε να εκμεταλλευθεί στο μέγιστο βαθμό τα φθηνά εργατικά χέρια από πολλές χώρες της Ευρώπης.

Η νέα συμφωνία της περασμένης Κυριακής, κάτω από δίλημμα «είτε δέχεστε τα μέτρα ως έχουν είτε φεύγετε από την ευρωζώνη», υπήρξε πολύ μεγάλο σοκ για τον ελληνικό λαό, μετά από διαπραγματεύσεις πέντε μηνών που τελμάτωσαν την οικονομία. Η συμφωνία, στη σημερινή της μορφή, πέρα από τα υγιή μεταρρυθμιστικά μέτρα για την οικονομία της Ελλάδος, περιέχει και μέτρα που αναίτια τιμωρούν τον λαό σε εξαθλίωση, ενώ βυθίζουν σε μεγαλύτερη ύφεση την οικονομία της χώρας. Αυτά ακριβώς είναι τα σημεία που επιμένουν να τα επιβάλλουν οι πιστωτές και δεν τα αποδέχεται ο ελληνικός λαός και τα οποία πολλά έγκυρα ευρωπαϊκά ΜΜΕ χαρακτήρισαν «σκληρότατα και απάνθρωπα».

Η αλληλεγγύη ανάμεσα σε μέλη της αυτής οικογένειας, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, φαίνεται ότι σήμερα δεν εφαρμόζεται. Αθώοι λαοί τιμωρούνται παραδειγματικά, για να ευημερήσουν οι αριθμοί. Οι οικονομικοί δείκτες καθορίζονται όχι από την ηθική, τη δικαιοσύνη και τις ανάγκες ευημερίας των λαών, αλλά από αόρατους χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς, που κρίνουν και αξιολογούν τις χώρες, καταδικάζοντας το μέλλον τους στο βωμό του κέρδους και της σπέκουλας στα διεθνή χρηματιστήρια.